

Szabad ország szabad fővárosa

1945. február. A szovjet csapatok már Budapesten harcolnak. Heves csaták folynak minden házáért, minden emeletért.

A Kálvin téren már szovjet katonák mutatják az utat. „Halál a német hódítókra” — kiáltja a Kálvin téren felállított tábla.

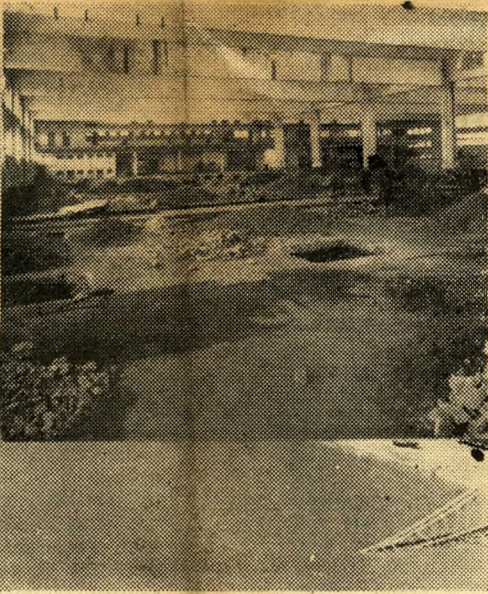
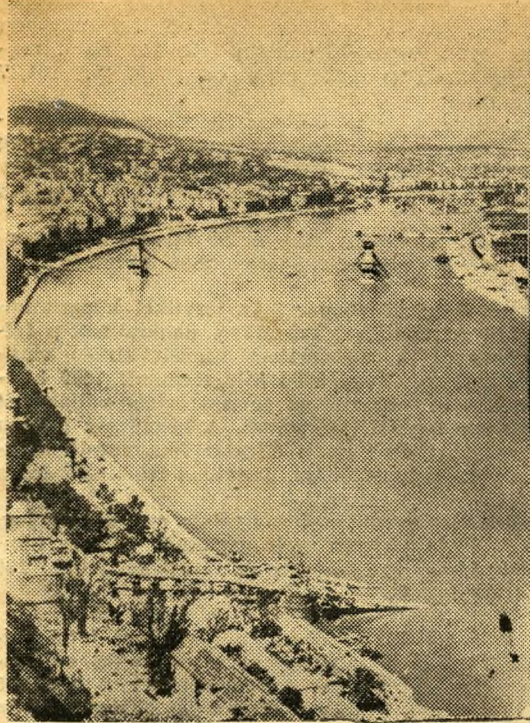

1947-től soha nem látott építımunka kezdődik.

A munkásosztály ádáz harcat siker koronázza. Kivívja a proletárdiktatúrát. Államosítjuk a gyárakat, a gazdasági és politikai hatalom a munkásosztály és a vele szövetséges parasztság kezébe kerül.

Magunknak építjük már az országot és a munkások saját céljaikra fordítják a termelést.

A dolgozó asszonyok kicsinyüket már bölcsődébe viszik, ott vigyáznak rájuk szerető kezek. A gyárban mosdók, fürdők épülnek, ebédlőben olcsó áron étkezhet mindenki. Korszerűsítik az üzemeket, egészséges neonvilágítás kerül egyre több műhelybe. Megfelelő orvosi ellátást kap a Kispesti Textilgyárban is minden dolgozó. Hatalmas kultúrforradalom bontakozik ki az egész városban és nem kivétel ez alól gyárunk sem. Tanfolyamok indulnak. Könyvtár nyílik, és azok a dolgozók, akik azelőtt el voltak zárva minden kultúrától, most éhesen vetik magukat mindenre, amiből műveltséget szerezhetnek.

„Halál a német hódítókra”, akik lerombolták fővárosunk ékességeit, gyönyörű hídjainkat, akik lerombolták a kenyeret, munkát adó gyárainkat.

Február 13-án szabad lett egész Budapest. A harcok megviselték fővárosunkat. Évtizedek kellene hozzá — mondják egyesek — míg itt újból megindul az élet, eltűnnek a romok.

De 1945-ben csodálatos erő születik. Nem volt még ilyen Budapest történetében. A felszabadult város lakossága minden nehézséget leküzdve indul csatába a fővárosért. A romeltakarítást a kommunista párt vezeti.

Néhány nap alatt eltűnedeznek a romok. Lassan megindul a közlekedés, a gyárak működni kezdenek. Éled minden.

1946. Felüti fejét a reakció is. A legnehezebbjén már túl vagyunk. Helyet követelnek maguknak a volt gyárosok. Akaratukat szeretnék érvényesíteni a koalícióban részvevő urak. Tervük azonban nem sikerül. Budapest népe megízlelte már a szabadságot és nem akar többé elnyomásban élni. „Ki a koalícióból a reakció ügynökeivel”, „Munkás ököl, vas ököl, oda sújt, ahová köll” — hirdeti 1946. márciusában a 400 000 tüntető munkás.

1946. augusztusában megszületik a jó forint. Bárhogy igyekezett ezt megakadályozni a reakció, a dolgozó nép párt-

Ádáz küzdelem folyik a munkások és a volt urak között. Ilyen körülmények között kell megbirkózni a gazdasági életben fellépő reakció ellen is. A kommunista párt

„Csak forintért”

jelszavai lelkes visszhangra találnak Budapest lakosságában. „Fizessenek a gazdagok”, „Jó forint-

tot”, „Nem a tökéseknek, magunknak építjük az országot” — hirdetik a kommunisták

jának vezetésével győzelmet aratott és külföldi segítség nélkül megfékezte a fenyegető inflációt.

A kormányprogramot árleszállítás követi. A gyárak egyre több közszükségleti cikket adnak Budapest lakosságának, új harc kezdődik a jobb életért. A kirakatok megtelnek áruval, nő a vásárlóerő, egyre több és jobb textilanyagot ad gyárunk is.

De békés építımunkánk, drága fővárosunk és hazánk felett újabb sötét fellegek tornyosulnak. A háború erői nem nyugszanak és minden áron a bé-

kére törnek. Amerikai segítséggel újjáéled a német militarizmus, amely évszázadok óta veszélyezteti országunk szabadságát. Atommal, hidrogénnel fenyegetik a békéért harcoló népeket. Budapest népe tiltakozik egy újabb háború ellen és a Klistext dolgozó is fel-emeljük szavukat az emberiség szent ügyéért, a békéért.

1945-ben romokban hevert fővárosunk. Ma büszkén mutatjuk mindenkinek, mit tet-

tünk, hogy 10 év alatt felépítettük Budapestet. Budapest ma szebb, mint valaha volt, mert széppé teszik a benne nyugodtan élő emberek. Derű, nyugalom, béke árad egész fővárosunkban.

Nagyon szeretjük az új Budapestet, amit mi építettünk magunknak. Nem akarjuk még egyszer romokban látni, nem engedjük, hogy 10 év alkotását, áldozatos munkánk értelmét gonosz kezek lerombolják.

1953. június. Nagy Imre elvtárs bejelenti a kormányprogramot. Nagyon előre szaladtunk és az építés lázában néha elfeledtünk a főváros, a szocializmus építésének harcainál, a dolgozókról. Helyre kell hozni az elkövetett hibát. „A szocializmus építésének új szakaszába léptünk, abba a szakaszba, ahol a mezőgazdaság gyors fejlesztése a központi kérdés, ahol a dolgozó nép életszínvonalának állandó javítását... tűzzük napirendre”.

